

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 céntims.
Fora de Palma » 2 1/2 »
Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S'envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (carré des Call n.º 10), 1 pesseta a conte de 16 números.

BUÑOLS.

Travessam una temporada que si la haguéssim de batiá por lo que més hey abunda, la podríam anomená sa temporada de ses desgracies, des periòdichs novells y des buñols.

Còm de *fucto*: agafau es diaris, y no sou señós de llegí quatre escapolons de crònica local, sense trobá guinavetades per un vent, bregues per un altre, donetes que passen per uy ò que redòlan escales, capellans y bassinets robats, picapedrés mòrts d'un esclat, infants qu'un pòrch los roega, atlòts vayvés qu'amb ses séues capbuytades apurarian sa paciència d'un sant, quant y més sa d'un municipal, (y axò qu'aquests no pecan de curts de gèni,) carruatges enclosos p'es tramvia, diligències que's pegan fòch, gent que tròban mòrta a dins casséua,..... y no allargam més aquesta lletania, per no fervos es cuchi de s'oreya malalt.

No hey ha dupte que passam males planetes.

Però, en canvi, lo que no es a un cap es a s'altre; y tenim ses buñoleries que no's donan rahó a omplí ribellades de pasta frita, y convidan es golafres aficionats, amb un fumet y una oloreta de fregitina, que la senten d'un quart enfora per tot lo redó.

Anit passada vatx caure en la tentació, y m'en vatx entrá en aquella buñoleria de devòra Plassa. Ses cinch ò sis tauletes estavan ocupades per gent que, entre buñol y buñol, entre sucada de mèl y ensaymada frita, xarrava y hey deya sa séua, en lo que primé li venia a n'es cap. Aquella saleta, tant còm buñoleria, semblava casa de sastre ò cosidora, perque la gent tayava y cosía sayos qu'era un gust.

A sa tauleta des recó, n'hi havia dos que per lo que conversavan, parexia qu'estavan en trabay ferm, y vatx re-

pará que bevian aygo a cada bossinada, júst que tenguéssim es bossi afegit.

Anavan còm orugats, y deyan la pèsima des retgidós qu'ara comandan.

—¿Vòls dí qu'ara s'han passat pes cap es treuremos?

—Ja 'u veus, Pera Antoni: diuen que no servim per res.

—L'infern está ple de desagrahits. ¡Quant jó hi pens en ses qu'he hagudes d'agontá a sa cantonada des carré des Guix!

—Mira, jó ja la tench pensada: si demá'm prenen sa gorra y es sabre, jó qui sé un pòch de sòlfa, demanaré per entrá a sa Banda. Ferá bò no veni a un.

—Ell també la llevarán: son capassos de llevá en *Figuera* y tot, per no haverli de dá còrda.

—Lo *sensual* es tení música per aná a la Sèu y a totes parts amb ella, y una codrilla d'atlòts qu'hey fassen borts y salts mortals, devant, devant. Axò fa més rumbo; però nòltros...

—¿Pensas, si per caso, si mos voldrán per punxes?

—¡Ca 'n de volé, *hombre*! Ara no més son bòns es forastés.

—¡Y jó qu'are ja m'havia avesat a no fé feyna!

Ja poreu veure qui eran aquells dos. ¿Qui havian d'essé? un municipal y un sereno.

Més enllá, dos joves ben tractats vatx sentí que conversavan sobre si s'abonarian ò no en es Teatro.

Convenguéren amb abonarse; però no estavan resòlts de quina localitat havian de prendre.

Un trobava que convenia prendre tertulia ò cassòla, per podé veure de més pròp es *rayos* des cel-ras, are qu'es tan *polit*.

S'altre creya més convenient prendre amb altres camarades un palquet de tercé pis, perque a n'es qui 'l prenen tot los está bé; poden ferhi bogiòt, y soparhi cada vespre, de coca amb mòlls, panades de pex y robiòls.

Y fins y tot a n'es primé, que devía aná pansidet de bossa, li acudí s'idèa

de fé bò amb sa Comissió permanent, y axí podrian tení palco y veureu tot de ben apròp, sense costarlos res.

¡Aquest era es qui heu entenía!

A la esquèrra hey havía altres quatre ò cinch subjèctes que ja havian donat vel a n'es buñols, y tenian demunt sa taula un quants periòdichs. Parexia qu'eran lletra-ferits, y que no's mossegavan gayre sa llengo.

—Mira, que s'en desfá bé el *Mosquito*.

—Sí; lo qu'es aquest *beyeròl* amb el temps farà carrera. ¡Quins mistèris que ha sabut descubrí! Figurausvos un sacerdot que trèu de dins l'iglesia amb caxes destrempades una criada que duya una panera de llampugues, y una señora qu'hey menava es quissó.

—¡Còm si es qui profanan sa casa de Deu avuy en día meresquéssim milló tracto qu'es que Jesus doná a n'es mercadés des temple, quant a singlades los tregué defòra!

—Però lo que ningú pòt sufrí es que, haventhi tant de llòch ahont picá, aquest *beyeròl* justament fassa bèlha d'aquell sant homonet que no fá mal allá hont trapitja; qu'encare que no més fos p'ets anys que té, y pe sa seua llarga carrera d'abnegació y de sacrificis, merex es respècte y sa simpatía de tothòm.

—Lo que sab es *beyeròl*, es molt de llatí. «*Noscite te ipsum*.» ¡No 't dich res!

—Bòno, axò es un punt escapat, una errada d'imprenta. Y sino, já veurás còm en es número de dissapte qui vé, donará sa culpa a n'es caxista.

—Y es suposá qu'ha vista aquella inscripció dins un temple cristiá, quant may hey es estada, sino que figurava antigament a un temple grech, axò que també es errada d'imprenta?

—¡Amb axò t'aturas! Tractanse d'*ignorants de bon de veres*, no vé a un pam.

—Are que dius d'ignorants: dissapte qui vé, el *Mosquito* farà bò du sa trompa ben esmolada contra L'IGNORANCIA.

—¡Ja's segú! Jó are ja 'l sent: es capás a retrèureli ets articles d'*aygo*.

—O a dirli *nèa*.

—O es dia ménos pensat, *maparà* es seus redactós.

—Una pesseta pagaria veurelos *maparà*.

—¿Y qu' encare en durá més el *Mosquito* d' articles sobre ets *Ignorantes de veras*?

—No' u sé. Ell amb sos dos qu' ha trèts à llum, encare ha de comensá. A n'aquest pas, en tenim per una estona.

—A mi aquests dos articles me fan pensá amb aquell missè jove que en es primé informe que vá fé, se tractava de un cabrit robat, y amollá un discurs ple de lleys y de retòriques; y còm hagué acabat, que demanàren à n' es pagés que duya es plet, si li havia agradat s' informe, respongué:—¡Ferm! de tot ha parlat, fóra des cabrit!

—¡Vengan buñols! (digué à sa criada un pagés que seya à sa taula de veynat.)

Un minut despues, Na Francina n' hi presentava un plat. Pareix qu' ell la connecta pòch ò molt. Amb sa boca plena, que li feya boñ à una galta, li demaná:

—¿Que ja has presa *cartilla*, Francina?

—¡Y ha estona! (respongué ella resolta.)

—Jò dich *cartilla* de ses qu' ha posades are s' Ajuntament.

—¿Volsme besá es nas tú y sa *cartilla*? Ja' u deya s' altre dia l' amo nòstro:—Amb axò, parex que la Sala mos vol fé sa competència.

—No t' entench. ¿Que volia dí l' amo, amb axò?

—¡Y jò que sé!

—¿Ydò, porque s' en empatxa?

—¿Quí, l' amo? va caure bé es dirhó. Ell, de lo que se empatxa es de fé buñols per llarch.

Amb axò, entraren dues atletes plenes de flocs y banderetes, amb un *cigüeño* perhòem en es costat, y sa mare, baxeta y grassa y mal vestida, que los anava cou, cou à derrera.

Na Francina s' hi acostá à veure que volian, mentres que jò mirantles pensava:

—¿Qui deuen essè?

—Ensaymades frites, (digué sa majó à sa criada, fent siulá molt sa s final de cada paraula.)

Jò m' vatx girá derrera, fent mitja riaya de part de dins: allò m' havia fet s' efecte d' una respòsta.

Fins llavò, no havia reparat dos jòvensans que bevian y fumavan à sa taula des recó. Eran d'aquells que escupen molt y dúen es capell tirat enrera.

No més los sentia mitjes paraules:

—Polítich, (deya un des dos, tot abocat demunt sa taula), polítich, satírich y humorístich: aquest es es qui falta.

Purament de broma, no farém res: mos han goñat per má. Y ¡lleña à tot Cristo! tothòem ha de ballà de capoll. Es sa milló manera de fé molts de subscriptós.

—¿Qui l' mos imprimex?

—Qui l' fassa més barato.

—¿Y es permis?

—Ja l' tench. Mira, ¿veus?

Y comensá à treure papés y més papés, y los hi llegia baxet, baxet.

Axò me fé acudí s' idea d' una xeremiada per L' IGNORANCIA:

«Dins una buñoleria, tal vespre còm anit passada, hey havia qui madurava es projecte d' un altre periòdich nou. Y van catorze.»

—¿Encare hey haurá pasta? (cridava sa madona de la casa à na Francina, dins sa botiga d' abaix.)

Y na Francina responia, adasant es ribell:

—Just romanen ses llepadures.

Era tart: vatx encendre un xigarret, y amb sa gargamella couenta de fregiti-na d' oli, vatx prende escala y m' en vatx aná à dormí.

Tu are, lector, per ventura trobarás qu' es títol d' aquest articletxo no li escau; porque hem parlat de tot, fóra de buñols.

Tens rahó: no hem parlat propiament de buñols; però, mira que... ¡ran hey hem fet!

En tot cas, sempre tenim una disculpa: sa d' havè imitat es bon exemple del *Mosquito*: de tot hem parlat, fóra des cabrit.

MESTRE PELLUCA.

¡Á ELLA!

(ROMANTICISME DE RODA PLENA.)

Em deyas que m' estimavas,
¡Y jò, bàmbo!, que m' ho creya!
També es gitanos estiman
Ets ases que volen vendre.

Jò era s' ase que m' pensava
Qu' anavas de bon de veres:
Tú's gitano que m' venias
Posantme dalt ses estrelles.

Gitana crüel y hermosa:
Cerca altres bistis que t' cregan,
Que jò ja sé que vols dí
Cuant d' estimarme bravetjas.

Anit passada m' citàres
Y no vares comparexe;
Dues hòres me tenguères
Mòrt de fret à sa serena.

Jò estava espèra qu' espèra
Baix des téu balcó à la fresca:
Tú estavas ronca que ronca
Dins es llit ben calenteta.

¿Axi son ses téues cites?
¿Tan sols per citá servexes?
¿O'm citavas per la Sala
Fent d' un esgotzí sa feyna?

Esgotzi de sa méua ánima,
Que la téns entre cadenes;
¡Ja's de rahó que l' amolles
En llòch de tenirla presa!

Per oficis de la Curia
Haurias estat la neta,
Perque en tú, segons em tractas,
Tench una Audiència sensera.

Còm un jutje m' sentencias,
Còm un escrivà m' ungetjas,
Còm un esgotzí me citas,
Y còm un botxí m' auegas.

Si tornás l' Inquisició,
Podria escusá ses eynes,
Perque amb sos téus uys faria
Ets autos de fe à dotzenes.

Heu sé per pròpi esperienci,
Y are t' declar en veu plena
Qu' estich de tú tan cremat
Que m' tens que fas flamadeta.

Si no aclucas aquests uys
Qu' allà ahont miran bofegan,
Donaré part à n' es Batle
De qu' hey ha fòch à s' illeta.

Y faré tocá en Figuera,
Y s' obrirán ses tronetes,
Y es posarán es bomberos
Es cascos y ses corretjes.

A lo ménos comparteix
Es calor que despedexen;
Que si en ets uys hey tens fòch,
Néu tan sols tens dins ses venes.

Per axò si quant los obris
Casi em tòrras y em rostexes,
Si ls aclucas em costipa
Sa fredó qu' es còs aplega.

No vajen devóra el Temple
Ses persones que gèl cercan:
Que t' fassen una sangria
Y sortirà gèl en glevés.

Que no téns cò m' assegaran:
Jò dich que no més s' ho pensan,
Perque téns... es de la Sèu
Cada vegada qu' hey entras.

¿No téns cò, diuen, y saps
De cò y al peu de la lletra
S' art que ses coquetas usan
Per enganá es qui les creuen?

Angel te deya un poëta,
Però el tal no sap que s' pesca:
Angel rebèllo t' diria
Si t' arribás à conexe.

Si un nòm que t' topás cercava,
Et dás Nieves per lo freda,
Ròsa perque téns espines
O Petra per sa duresa.

Jò m' en vatx à n' es méu hòrt
Per distreurem sa tristesa,
Y allà de llàgrimes umpl
Es càvech y sa xapeta.

Y amb fruytes y amb hortolisses,
Y fins amb ses herbes verdes
Hey tròp mòstres des tormentes
Amb à que tú m' persequexes;

Perque record ple de pena
Que m' ermussas còm ses serves,
Y em picas còm ses ortigas,
Y em fas plorá còm ses sebes.

No més llàgrimes amargas
Que sa vida em consumexen;
No més esperansa inútil
Qu' era des méus uys sa bena.

No més desengans ni xàscos;
Ja no'n som pus: ¡à reveure!
Que per está llun de tú,
M' en vatx à viure entre es negres.

PAU POU DE SON PIU.

XEREMIADES.

A un ignorant amich nòstro li enviàren s'altre dia, des seu pòble, un paneret de prunes gròsses, contades per més seïnes.

A sa pòrta ley desfèren, y quant es paneret de prunes arribà à mans de son amo, encara n'hi havia sèt.

En canvi, axò sí, hey trobà dues llo-
rígueres, que dins cada una hey cabia de lo milló una ma de *punxa*.

Derrera un plat de sanchi frita, maldement sia de cavall, un panxó de prunes no hi sol caure malament.

* *

En es carré nou d'Odon Colom han tirat en terra unes quantes cases, sino qu'han dextat sense nivellà es trispòl qu'està quatre ò cinch pams més alt qu'es nivell d'es carré.

Es periòdichs cridan perque allò se acabi d'arreglà. Ydò, no señò: allò ha de romandre axí, y 'xau fé el qui sab.

Vé un dia que plou fòrt: y es qui passan per aquell carré, per no mori negats ò enfangats fins à n'es coll, s'en pujan demunt aquella tenassa, y los servex de pòrt de salvació. Y allà esperan qu'haja passat sa torrentada.

Axí estarà, fins que s'haja empedrat es carré d'Odon Colom, que será à principis des sigle qui vé, dia més, dia ménos.

¿No 'u compreneu are?

* *

Un diari se queixa de s'Ajuntament y li reña perque no paga es cupons vensuts des *bonos*, (més valdria dirlos *malos*.)

Jò are ja vetx s'Ajuntament enternit y convensut, que vol pagá, y fa còm ets allòts quant jogan à bolles, y no'n ténen pús; qu'axamplan es brassos y mostran ses butxaques diguent:

—¡No n'hi ha pús, flet; y si no 'u creus, paupem!

* *

¡Ves que tal! Ara, à Fransa, han posada una contribució à tots es fadrins, y ha de servi per atendre à n'ets infançons abandonats.

Però lo milló es que també fan pagá aquesta contribució à n'es capellans.

Ells si que poren respondre: —¿Y qu'en som jò de sa mòrt den Berga?

* *

Ara resulta que à algunes viles de ses que hi tenim un encarregat de vendre y repartí L' IGNORANCIA à domicili, hey ha suscriptós qui 's quexan que 'l reben massa tart, y devegades ja es en dilluns.

Aquests suscriptós ja comprenen que

nòltros, d'axò no'n som causa. Lo que podem fé es aconseyarlos que si axò dura, qu'envien una pesseta en metàlich ò en sellos à n'En Mateu Borrás (Call, 10,) y rebrán es periòdich p'es correu directament.

Axí los anirà bé; s'entén, si no s'hi entravessan *curiosos* que rompen sa faxa y mañuelan es números abans d'arribà à son amo. Perque també hem sabut que n'hi ha que ténen aquesta habilitat.

Ells no s'esperan sa que tenim pensada fé à n'es primé qu'hey enclourém. Terdrà sa glòria de veure es seu nòm en lletres de mòtlo, y qualque còsa més.

Dexaulos fé per conte nòstro.

* *

¿Es veritat qu'es barcos sollerichs que vénen de la costa de Fransa, em-
pran per combustible sarments mortes per sa Filoxera?

¿Es veritat que quant arriban à n'es port de Sòlle no los fan s'espurgo?

¿Es veritat que, (si axò es vè) sa Filoxera pot tirarse dins Mallorca sense dí alabat sia Deu?

L' IGNORANCIA no sab res de tot axò. Que responga sa Junta contra sa defensa de sa Filoxera.

* *

¡Altra vegada! *El Demócrata* mos ha dat noticia d'una brega que hey ha haguda entre un des seus redactós y un manescal inspectó des queviures.

Parex impossible qu'encara hey haja hòmos qui pégan per teni rahó.

Ningú més que nòltros té motius per condemná resoltament una còsa d'aquestes. Tot quant poguem dí, está en sa consciencia de tota persona qui té dos dits de seña. S'opinió pública se gira sempre contra aquell qui 's pren sa justícia per ses mans.

En qüestions de prensa, una de dues: ò ses censures son justes ò injustes. Si sa prensa te rahó, es censurat ha de callà y esmenarse si troba que li convé. Y si sa censura está fóra de llòch, en es Còdich penal hey ha articles que castigan s'injúria y sa calumnia, y mèdis per acursá sa llengo à n'es qui la téngan massa llarga.

Tot lo demés está fóra de llòch; y aquell qui es llarch de mans, pèrt, en conte de goná, y s'espòsa à que li digan aquella espressió que nòltros retreguérem no ha molt:—*Bueno, ¡y ahora cantará V. mejor?*

* *

¡Sobre tot cañella!

Un inglés s'es mort y dexta tot quant té (devés un milló de duros) à s'homo més lletx que 's don à rebre.

Mal fet. Havia de fé hereua sa més lletja, y ja 's segú qu'aquesta, sense farina d'arròs ni llet de Venus, encara sería estada capás de fé un bon partit.

Per paga, es jovent del dia no va de piñons...

* *

Anit s'òbri es nòstro Teatro, amb una compaña de comèdia, que diuen qu'es tan bona y tan bona.

Si vertaderament heu es, com suposam, milló p'ets empresaris.

Are será un gust passá ses vetlades en es Teatro, sobre tot amb ses grans *milliores* qu'hey han fetes d'un any en aquesta part.

* *

A Algayda hey ha gent qu'está que-
xosa ferm, de s'Administradó des Cor-
rèu, y des carté.

Algaydins, ¿voleu un consej de L' IGNORANCIA? Ydò no parreu més del asunto, que tan matex será còm si vos posásseu à arruxá ses mosques, ò volguésseu fé parlá un mòrt.

¿Deys que trabayáreu molt perque sortís Diputat Provincial es vòstro Administradó? Y bé! ell are ja té lo que volia, y no necessita més es vòstros vots.

¿O vos pensáveu que tothòm del mon es agrahit? ¿Axò vos figuráveu? ¡Oh, angelets!

* *

Per Son Servera y San Llorens, també devegades reben en dimars sa correspondencia des dissapte y des dilluns.

La setmana passada, qu'axò succehí, justament s'Administradó de Ciutat se trobava à Manacó.

De tant pròp que n'era, no li hauria costat massa sebrerho, y donarhi una maneta. Dich, si hagués trobat que valia la pena.

* *

Mirau es bons mòdos que, segons notícies, ténen à un cassinet de Sineu, y de quina manera tractan es forastés que hey van de passada.

Dos militars, convidats per un sócio d'aquest cassino, s'en hi entran amb ell per prende qualque còsa. Encare no s'assèuen, s'hi acòsta un criat, y los diu... ¿que vos pensau que los diu? que volen prende? ¡Ca! los diu... Res! que surten defóra, perque allò es una *societat de sócios*, y no hi ténen empriu es forastés.

Còses axí, en llòch del mon les fan més qu'à Sineu, que veuen es gep d'altri... y no volen L' IGNORANCIA, perque li atxacan *¡nada ménos!* qu'es un periòdich protestant.

Y no'n tayan pus.

* *

Un que de mal nòm li diuen *Es Coix Nies* mos ha escrit una carta de quatre planes, llamentantse de s'esplet de potecaris que mos es caygut à dins Ciutat, de lo cares que fan pagá ses medicines

de que hey ha metges qu'en ténen part de culpa, etc., etc.

Hòmo de Deu, ¿y nòltros qu'hey podem fé? Ja veys que cadascú à casséua fa lo que vol.

¡Y meém! Si es qui s'han d'empessolà ses receptes, hey doblegan es coll, y no reparan lo que los convé, ¿nòltros que los hem d'anà à derrera amb un pa calent, y los hem de posà un pañ de maleta à sa bossa?

¿Hey sabeu un remey? Treyvos es gat des sach.

COVERBOS.

ARA LI FAN ES MÀNECH.—Quant encara ets enteniments no estavan tan ubèrts, un ciutadà y un pagés anavan per Ciutat fent son axam, y succehí que en mitx de Plassa va trobà es pagés una dobla de vint per dins sa pols. (Axò era en temps primé; perque lo qu'es are...)

Còm may n'havia vistes, la va mostrà à n'es seu compaany, demanantli lo que era. Es ciutadà, totduna que la toca, li diu qu'allò era una patena.

—¿Patena?... ¡y no té mànech!...

—Jò ley faré posà,—respongué aquell belitre, ja podeu pensà amb quina intenció.

—Ydò, féley posà,—digué es pagés aconhortat.

Ell ¡sobre tot! passàren quinze dies, y, fòs que vengués bé, fòs que hi pensàs, va demanà es pagés à s'altre:

—¿Y sa patena?

—Ara li fan es mànech,—contestà es camarada, còm qui diu:—No'n téngues mal de cap.

Passà una mesada, y se trobàren altre pich:

—¿Que tal?

—Bé ferm.

—¿Y sa patena?

—Ara li fan es mànech,—tornà dirli aquell,—no téngues ànsia.

Ell ¡qu'en dirém? cada vegada qu'es pagés demanava sa patena, es ciutadà li contestava lo matex, fins qu'arribà à no recordarsen, y à no parlarne pus.

De llavò ensà, cada vegada que qualcú pregunta quina via fa, ò còm dona qualque còsa, si es que no's mòu ò ningu hey pensa, li respònen:

—Ara li fan es mànech.

SES QUATRE REGLES.—¿Qu'ha de fé un homo per viure be y honradament, y segons sa lley de Deu?

—Ha d'aprende de contes, ò sian ses quatre primeres regles de s'*Aritmética*.

—Espliquem axò, que jo no'u sé.

—Quant es atlot, ha d'aprende de *sumà*, cercant un bon ofici, fent feyna abastament y goñant un jornalet tan hò com pugà.

Quant será un jove fet, aprendà de *restà*, ò sia, llevarà una part de lo que guan per fé un reconet, à fi de parà casa y prende estat.

Quant sia ja tot un homo, aprendà de *multiplicà*, per tení compaany y familia que li ajut à goñà, y à passà la vida amb alegria.

Y quant haja tornat vey y enseñat d'*Aritmética* à n'es seus infants, procurarà aprende de *partí* bé lo qu'haja arreplegat, perque es seu nom sia benèhit per tothom.

Si quant Deu li demanará conte, ell li demostra que en ses quatre regles no hey ha fet cap èrro, ni olvidat cap etzèro, ni comés cap equivocació; aquella bendició l'acompañará à l'altre vida.

—Gracies de sa llisó; no está mal duyta.

¿No sabeu sa respòsta d'un altre pagés, que tenia fama de forsarrut?

Estava en es miradó, contéplant la mà y un barco qu'arribava. Parex que s'ho mirava amb gran atenció, perque uns sabatés que berenavan per allà, heu reparàren, y li diguèren riguent:

—Mestre l'amo, ¿y que no haviau vist ases volà may?

—Ases, no, (respongué ell); però ciutadans volà p'es miradó, si's posan ahont no los demanan, axí matex poria essé qu'heu véssem qualque pich.

CÒSES RARES.—Un bon amich.

Pagà sa contribució y riure.

Un peninsulà que necessiti ménos de cent mistos.

Essé à temps à sa missa de les dotze.

No deure res à ningú.

Un sargent qui torna es saludo.

Veure sortí es sol.

Es Teatro amb bona entrada.

Un mestre d'escòla que fassa rots.

Un cassadó que diu la veritat.

Sa servitut desmenjada.

Trèure sa gròssa.

Beure vi de setze y no rebentá.

Un barbé sull.

Llet sense aygo.

Un picapedré espeñat des pits.

Un criat que miri per la casa.

Un bassinet de les Animes que no l'hajan trastocat.

Un municipal torcantse sa suó, cansat de corre.

Dos metges que s'avénguen.

Un pagés associat d'aygo.

Es papé d'Estat amb *prima*.

Una *polla* que li fassa oy es festetjá.

Una sessió de s'Ajuntament sense cadires buydes.

Y un número de L'IGNORANCIA à gust de tothom.

(Se continuará si cau bé.)

PORROS-FUTES.

SOLUCIONS À LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—En tres dies de camí
Un trescà mitja Mallorca.

ENDEVINAYA.—Ses teules.

GEROGLIFICH.

1 a cop

¡ay!

1 K

Dr & ra Espos 3

1 B

SEMBLANSES.

- 1.—¿En que s'assembla un carré regat à un mòrt?
- 2.—¿Y sa campana d'en Figuera à unes armolles?
- 3.—¿Y un carnicé à una camia?
- 4.—¿Y Sant Jusep à un tinent d'Alcalde?
- 5.—¿Y s'obra de la Seu à sa rondaya des cabrit?

ENDEVINAYA.

Som espòs de Doña Fusta,
Mos va casà el Pare Fòch,
Fas de peon caminero,
Prench bañs si fa molt de sol,
Tench sa dòna balladora
Que no té repòs en llòch,
Gasta cotxo, y es persona
Que sol fé molt de renòu.

(Ses solucions, dissapte qui vé, si som vius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

X. (*Alqayda*.) Ja veurà qu'hem insertat sa notícia.—F. D. (*Porreras*.) Sa de vosté també: agra axò lo que volia?—UN PUNXA ENGEGAT: Publicarém es geroqlifich que mos envia y ses semblances. Xarades no'n volem.—Es Coix Nies: Ja'u veu: n'hem feta una xeremiada.—X. (*Bini-salem*): Hem demanat informes de bona tinta, y resulta que no hey ha res d'axò de teya. No tanga pò, que per causa nostra no'l fusellarán.—UN SASTRE: Lo seu arribà molt tart, y ja havia passada s'ocasió. De lo de s'Ajuntament, repari que tampoch no hey ha tant per tant: axò seria hò que fòssem en temps de l'Inquisició.—MESTRE LLACINRO: Quant mos arribà s'escrit, un diari ja n'havia parlat abastament: per axò no'l publicarem.—UN SUSCRITÓ: No es vosté tot sol qui's quexa de poca puntualitat. A n'aquests estornells los pegam avuy una singlada, à veure si s'aguarán.